

JUSTICIA SOCIAL

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Any III - Epoca IV

Barcelona, 28 de gener de 1933

Núm. 82

Una crisi lamentable

La primera crisi del primer Govern parlamentari de Catalunya no ha complagut l'opinió pública. Aquesta viu tan assetjada de problemes cruels, de preocupacions punyents, que no ha pogut capir com els homes de màxima responsabilitat avui a Catalunya hagin estat monopolitzats per altres raons. La inoportuna crisi no ha contribuït gens, doncs, a asserenar els esperits ja massa hipersensibilitzats, a consolidar el prestigi ètic entorn de les institucions cabdals de Catalunya autònoma.

Evidentment la qüestió governativa no ha estat més que la metxa. La crisi va germinar tantost quedà constituït el Govern. Primer error: formar un Govern que no comptava amb la simpatia y el suport cordial de la majoria del partit majoritari.

Ja latent, la crisi s'accentuà en voler definir l'extensió i l'abast de la delegació presidencial. Segon error: no haver discutit i resolt el problema, amb criteri de partit, abans de seleccionar els homes del primer Govern parlamentari.

Prengué cos la crisi en el moment en què el Govern dimití afirmà en el Parlament la primera vegada que el senyor Lluhi es presentà com a cap de Govern, i responent a una pregunta capciosa de la Lliga, i amb assentiment de la majoria, que la delegació de poders era total. Tercer error: afrontar una pregunta capciosa de la Lliga amb una contestació no debatuda prèviament. Error greu, car la majoria ha de negar avui el que aprovà ahir.

S'aguditzà la crisi en presentar al Parlament el Govern dimití el projecte d'Estatut orgànic. Quart error: portar oficialment al Parlament les pica-baralles internes del partit majoritari.

Fou inevitable la crisi tan prompte com el President parlà d'ella amb els periodistes trobant-la natural i lògica. Cinquè error: desplaçar l'eix de la crisi, del partit a la persona del President, fent-lo blanc únic de tot elogi i de tot blasme.

Tot això i el que s'endevina ha desplaçat l'opinió pública. L'inici d'un desencís: és així que havia de caracteritzar-se el

primer període de l'autonomia?

Fora l'anècdota de la crisi, el fons mateix de la qüestió és motiu d'inquietud. La posició del senyor Lluhi i els seus amics és més lògica que la del senyor Macià i els seus amics. En pura teoria democràtica els poders es deleguen o no es deleguen. Si es deleguen, i per tot el temps, el President ha de restar al marge de tota acció de govern. Si no es deleguen, el President ha d'exercir el poder i acceptar totes les obligacions a ell lligades, especialment les parlamentàries. L'absurd, l'antidemocràtic és pretendre delegar les funcions de govern de cara al Parlament, i exercir-les en la Generalitat. Seria tant com sotmetre'ns als capricis d'un poder personal, irresponsable. Com retornar al borbonisme: "El rey no se discute." Com centre-americanitzar Catalunya.

Es possible, no obstant, que res no hi hagi d'això. Que la qüestió de la delegació de poders, igual que la governativa, no sigui més que una altra metxa. Que, en el fons, solament s'ha volgut crear una situació contradictòria per a desfer-se

de gent no grata, i enlairar-la per a donar-se el goig d'anorrear-la tot seguit. Tal hipòtesi enterboleix menys l'immediat esdevenidor de Catalunya autònoma. Però no el dignifica, ni tampoc ennobleix el present tan ple d'esdevenir que vivim.

Si fóssim un partit a la manera tradicional ens en alegràriem, seguint l'exemple de *La Publicitat*, que elogia Macià per a millor empenyer-lo per camins de perdició. Car els mancaments de l'Esquerra ens afavoreixen. Però no ens hem proposat ni ens proposarem mai créixer per l'esgotament prematur i eixorc del gran partit situat a la immediata dreta nostra. Ens hem proposat créixer, i volem créixer, fent que l'Esquerra compleixi íntegrament el seu programa màxim, que és una part del nostre programa mínim. Car volem que en el decurs d'aquests anys es vagi forjant el dilema màxim de Catalunya: concentració burgesa o Unió Socialista de Catalunya.

Lamentem, doncs, l'episodi ineficac, per Catalunya i per l'Esquerra.

A l'interior:

Una «revolució» i un vençut,
per Ramon Jové.

La Setmana Política, per
Joan Comorera.

La lluita de classes, per Jean
Jaurès.

Cultura, per A. Vilella.

La revolució del Socialisme,
per R. Sala.

La República a la deriva, per
Marcel·lí Audivert.

Notes comarcals.

Etc., Etc.

NÚMERO: 15 cts.

S O L T:

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre. 2'50 ptes.

Semestre. 4'50 "

Any 8'00 "

Redacció i Administració:
Portaferrixa, 30, pral.

Avís d'Administració

Es prega a tots els subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL tinguin a bé de remetre l'import de llur subscripció a l'administrador, per a facilitar així la tasca de cobrament, i per a recollir els cabals necessaris per a fer front a les despeses naturals del nostre setmanari.

L'administrador.

La Conferència sobre l'atur forçós

No es podrà celebrar aquesta conferència el dia 29 dels corrents, com s'havia anunciat, sinó que, de moment, ha estat ajornada per al dia 12 del vinent mes de febrer.

La causa d'aquest ajornament és purament i simplement econòmica. La Comissió organitzadora s'havia adreçat al conseller de Treball de la Generalitat, senyor Casals, demanant una petita subvenció per a atendre les despeses d'organització i celebració de la Conferència. I malgrat les promeses que la Comissió havia rebut, l'esmentat conseller, o el Consell de la Generalitat, ha acordat a darrera hora no donar ni un céntim per a facilitar la celebració de la Conferència.

S'havia acordat realitzar a l'entorn de la Conferència una tasca de propaganda extensa i minuciosa, mitjançant la publicació de grans cartells i d'una quantitat respectable de manifestos, per tal que la celebració de la Conferència fos coneguda arreu de Catalunya i poguessin intervenir-hi totes o la majoria de les entitats obreres. Els manifestos havien de contenir les ponències de la Comissió organitzadora, a fi que fossin conegudes pel major nombre possible d'obriers, i aquests poguessin

intervenir-hi assenyalant a les respectives entitats, a les quals pertanyin, les esmenes que creguessin adients. Però el departament de Treball de la Generalitat no ha permès la realització de la tasca que es proposava la Comissió organitzadora.

Es una cosa que no admet rèplica que si el problema de l'atur forçós afecta sobretot la classe obrera, aquesta classe obrera és la que té més dret i és la més indicada per a assenyalar a les autoritats els mitjans procedents, al seu entendre, per a paliar la misèria derivada de l'angoixós problema que els que no el sofreixen no saben, o no poden, o no volen apreciar. Però el conseller de la Generalitat, com que pertany a la classe dels que no saben o no poden o no volen atendre la resolució del problema de l'atur forçós, no creu tampoc en el dret preferent dels obrers a assenyalar el camí de les solucions.

Potser sí que el senyor Casals vol preocupar-se d'aquest problema; però la classe obrera no li pot reconèixer capacitat, ni a ell ni als que el volten, per a trobar un camí de solució.

Diem que potser sí que vol preocupar-se'n, perquè la Premsa ens ha assabentat d'un projecte encaminat a aquest fi.

Abans, però, que sortís a llum el projecte Casals havien ja sortit, a JUSTÍCIA SOCIAL i a *La Batalla*, les ponències de la Comissió organitzadora de la Conferència Obrera, de les quals sembla un feble ressò el projecte famós del conseller de Treball.

Una cosa essencial diferencia aquest projecte i les ponències de la Comissió organitzadora de la Conferència Obrera, i és el punt de vista des del qual miren la qüestió el senyor Casals per una banda i la Comissió de la Conferència per una altra.

El senyor Casals està situat en el camp burgès i els altres en el camp proletari. Dos llocs d'elements en lluita, des dels quals no és possible entendre's. Tant és així que des del camp burgès el conseller de Treball creu possible la solució del problema de l'atur forçós i nosaltres, no ja des del camp proletari, sinó des del pla superior de la lògica i del sentit comú, hem de fer constar que el problema no té solució. Això fa que la Conferència obrera sobre l'atur forçós es proposi només paliar el problema—consti bé—i no resoldre'l, perquè en el sistema de la producció capitalista la crisi ha d'ésser constant i fatal i per a sortir d'aquesta fatalitat no

hi ha combinacions possibles.

Si nosaltres hem acceptat la tasca de contribuir a la celebració de la Conferència Obrera ha estat per un principi d'humanitat, que ens fa estremir d'indignació davant les tragèdies dels germans obrers que per manca de treball no poden resoldre l'elemental problema de llur sosteniment i del sosteniment de llurs famílies. Hem vist que era inhumà i injust que en la distribució de la riquesa es doni el cas que una part important de la població obrera no pugui rebre allò més indispensable per a satisfer les necessitats humanes. I tota vegada que en aquesta distribució de riqueses n'hi ha que s'atribueixen la part del llop, veure la manera d'aconseguir que, interinament, els desposseïts i els oblidats, els pàries de la societat nostra rebin unes engrunes per tal que no s'hagin de morir de fred i de fam.

Però això és només una cosa interina. És innocent parlar de solució. La burgesia la veu molt clara la situació. Bona part del seu exèrcit de reserva pateix gana, perquè no hi ha feina, i els sembla natural que donant-los una miqueta de feina, perquè es puguin fer passar la gana, ja n'hi ha prou. I no n'hi ha prou d'això perquè, a part que

l'obrer a més de la necessitat de menjar en té d'altres de tan importants, el que cal és que la feina sigui constant i que es creï una previsió per al moment que la crisi es reproduïxi amb més intensitat que ara.

La burgesia veu el problema tan minso que el senyor Casals, representant genuí d'ella en aquest cas, no diu ni remotament res de la rebaixa d'hores de treball diari. Això de les quaranta hores, de la qual cosa sembla que la Societat de Nacions s'ha preocupat, és una proposició demagògica, segons la nostra burgesia, sobretot tenint en compte l'aditament consistent en el fet que els obrers vulguin cobrar el mateix salari malgrat de reduir les hores de treball. La burgesia no pot entendre que s'hagi de donar la mateixa remuneració per un treball de sis hores que per un treball de vuit com es treballa avui en general. Menys entendria, naturalment, si li diguéssim que el salari hauria d'augmentar, perquè la lògica més elemental ha de fer comprendre que el preu dels productes augmentarà quan l'horari de sis hores s'estandarditzi.

I és que el problema de l'atur forçós no és un problema de feina, ni d'hores de treball, ni de quantia de salaris. És una cosa més pregona i més vasta.

L'atur forçós és un fenomen

(Segueix a la pàgina 3)

MOVIMENT
SINDICALUna "revolució"
i un vençut

El darrer batibull anarquista, malgrat el que sembla que es creien els que hi han intervingut com actors, no té res d'original.

Els dirigents de la F. A. I. es troben sempre en el seu lloc cultivant la nota truculenta. Llur truculència tenia fins ara la seva expressió més inequívoca en el mite de la vaga general. L'han volgut abandonar per a fer quelcom nou. Però si els esqueia l'acció barroera i catàstrofica en el seu aspecte més elemental i bàrbar, ningú no podia suposar que, extreant les actituds i barrejant-hi una pseudo-cultura, s'arribés a un grau tan estúpid d'histrionisme i d'inconsciència. El procediment nou de revolts dels anarquistes ha consistit purament i simplement... en un retorn a l'acció antisocial de grup pròpia de l'anarquisme de bolquers.

S'ha renunciat a fer intervenir el Sindicat en el darrer esclat de protesta. L'anarquisme podia o no podia fer intervenir el Sindicat, perquè disposa dels Sindicats com un propietari disposa de les seves propietats. El Sindicat ha esdevingut un dels instruments de l'esperança anarquista, deixant d'ésser l'òrgan de defensa quotidiana dels interessos dels treballadors.

Els anarquistes haurien pogut servir-se dels Sindicats que guarden com una penyora de domini obrer; el que ja no haurien pogut fer és determinar la participació, per mitjà dels Sindicats, de la massa treballadora, en les seves intencions i provocacions. Perquè avui ja tots sabem que una cosa són els Sindicats anarquistes i una altra la classe treballadora.

Es potser l'única vegada que els anarquistes han desplegat una acció coherent i lògica. Moviment de l'instint individual, llur acció no s'ha mogut més que per aquest ressort. Pràcticament, en una de les temptatives més reveladores de l'estil anarquista, s'ha pogut veure que una acció individual no tenia res a veure amb una acció social com la xerrameca no té res a veure amb l'oratória i la cultura.

Tanmateix hem de constatar un resultat. Tota aquesta cridòria i aquest espasme, aquesta epilèpsia revolucionària es cobreix amb el nom de l'interès obrer i d'un ideari d'emancipació. No hi ha dubte que bon nombre d'obres amb sensibilitat socialista i revolucionària actuen sota la pressió de dirigents irresponsables, i, amb la impaciència pel sacrifici del lluitador verge, es lliuren a aquesta classe de moviments res més que perquè és una cosa de temeritat. Aquests obrers de debò són els primers vençuts; vençuts per llur revolucionarisme patològic, vençuts per l'ambient rèbhol del grup i del fals apòstol, vençuts, finalment, per l'enemic que provocaren imprudentment.

I vençut aquest proletariat, perquè l'odi de la societat capitalista aprofitat aquests esdeveniments per a abusar de la sensació de força que li ha procurat un adversari inepte.

Una lluita social en la qual intervinguin multituds, tant si es perd com si es guanya, és sempre una gran exemplaritat i una gran afirmació. La grandesa dels moviments col·lectius està en el fet que es produeixin, no en llurs resultats de moment. El fracàs d'una lluita de la qual es troba absent la multitud determina un ambient d'intolerància i de reacció. L'acció individual presenta gairebé sempre un caire d'arbitrarietat i de duresa de sentiment propícia a tota mena de derivacions antisocials.

Els anarquistes, després d'haver desfigurat el caràcter dels Sindicats, no tenen esma ni per a servir-se'n per a fer una "revolució". Els han fet inútils per a ells i per a tothom. Cal que el gran vençut, el proletariat, es redreci i empengui la creació dels seus propis Sindicats.

RAMON JOVÉ BRUFÀ

LA SETMANA POLITICA

DOCUMENTS

La crisi

Sobtadament, s'ha produït la primera crisi. I a espatlles del Parlament. Una mena de crisi "palatina".

Ha estat la primera i voldríem que fos la darrera, car el regust autocràtic que ha deixat en l'opinió pública no facilitarà pas la tasca creadora d'una nova Catalunya.

Sentit immediat de la crisi? Inici de presidencialisme.

¿Sentit futur, de no haver-hi rectificació? Davallada cap a una Catalunya amb personalitat centro-americana.

Confíem, no obstant, que la reacció es produirà. Tota altra suposició cau en l'absurd.

Macià ha estat l'home de Catalunya en un moment donat. Però no és Catalunya. Ni Macià, ni ningú, superior o inferior en mèrits i en abrandament. Seguirà essent l'home de Catalunya si encerta en la interpretació dels seus íntims desigs i en la solució dels seus més angiosants i obsessionants problemes. No ho serà si, refiat en el valor de permanència del prestigi assolir, sofreix del mal de muntanya i es considera un fi i no un instrument, una fita i no un camí, un fet acabat i no una esperança inesgotada.

Del cim al fons de l'abisme no hi ha més que la vertical. I la caiguda és així de ràpida, la durada d'un somni. La Història ho palesa a bastament. La Història d'ahir i la d'avui. Com ho palesarà la que anem forjant tots amb la nostra sang i el nostre esperit.

Les Constituents

Dintre pocs dies reprendran la seva tasca les Constituents de la República. Començaran a discutir el projecte de llei de congregacions religioses.

Es un projecte d'importància cabdal. És la codificació d'un article constitucional. I el projecte del Govern és fidel a la lletra i a l'esperit de l'article.

La clàusula més resistidora, i espiritualment la més forta i justificada, és aquella que prohibeix l'ensenyament a les ordres religioses. Serà aprovada, sens dubte, per una gran majoria.

Cal, doncs, que ens preocupem del seu estricte compliment.

Amb tota seguretat serà més fàcil aprovar-la que aplicar-la si no es prenen mesures complementàries. Car en el primer cas les dificultats són d'ordre espiritual, sortosament ja superades. I en el segon són d'ordre material i a superar.

Les ordres religioses tenen encara segrestades les dues terceres parts de la població escolar. Arribaren a aquesta situació de privilegi no per millor tècnica, sinó per tàctica sistemàtica del borbonisme.

Tècnicament, les ordres religioses no compten. Mai no els ha preocupat la formació mental dels alumnes, sinó la seva deformació espiritual. Cap dels principis dinàmics i humans de la pedagogia moderna no és emprat en les escoles confessionals.

Cap dels individus destinats a l'exercici magisterial no ha sentit ni sent ni pot sentir les inquietuds intel·lectuals, ètiques, tècniques i professionals del nostre temps. Mantes vegades manquen fins i tot de títol professional. L'Estat no hi perd res en tancar les escoles confessionals. Les noves generacions hi guanyaran immensament.

Però l'aplicació de la llei topirà amb la primera i greu dificultat: ¿on encabir els mils i mils de nois i noies que van avui a les escoles confessionals? La República no pot pas admetre que quedin al carrer. La República, en tancar-los unes escoles corruptores, ha d'obrir-los unes altres sanes i humanes.

Com? Edificis nous, escoles noves, no. Per manca de diners i de temps. No per manca de mestres, sortosament, car això fa que el problema no sigui insoluble.

Ha d'ésser utilitzant els edificis existents, les escoles existents. Val a dir, utilitzant els mateixos edificis, les mateixes escoles de les congregacions religioses, confiscant-los com es féu amb els dels jesuïtes.

A les congregacions no se'ls farà cap tort material, el més sensible per a elles. Sense poder ensenyar, ¿què en treuen de profit dels enormes edificis plens

CULTURA

Es precis ésser cec o sofista per negar l'existència de l'abisme que separa actualment la classe capitalista burgesa de la proletària treballadora. Com en el món antic, la societat es fonamenta en el treball forçat per la fam, en l'exploatació iniqua de l'home per l'home, en un servilisme i esclavatge, disfressats de democràcia, liberalisme i igualtat humana.

Inútilment tractem de persuadir-nos que aquest abisme pot omplir-se amb l'educació o instrucció. Està molt bé que es facin escoles per al poble; però cal preguntar si l'home que forçosament ha de viure al dia i ha d'alimentar la seva família amb el treball dels braços, té el pensament, el desig, o bé la possibilitat d'enviar els seus fills al col·legi i sostenir-los durant el temps de la seva educació. ¿No necessitarà l'esforç dels seus febles braços i del seu treball infantil per a subvenir a les necessitats familiars? Molt serà si resisteix fer el sacrifici fins a fer-los assimilar una migrada cultura i deixar-se enverinar l'esperit pels mil prejudicis de la classe burgesa. Així veiem que els pares que resisteixen aquest sacrifici, encara ho fan amb mires que el seu fill no sigui un honrat i noble treballador, sinó que llur ambició va més enllà; la seva fantasia, impregnada de convencionalismes i carrincloneries, no cossa ni pot copsar la grandesa ni la honorabilitat del treball honrat; la seva fantasia sols l'encamina a aconseguir que el seu fill sigui un nou "señorito", un nou indigne explotador de la classe proletària.

Així veiem que la majoria d'infants, en entrar a la vida, ja porten l'estel de l'esclavatge al bell mig del seu petit front. La civilització progressa, la humanitat avança. A on? Sols sé que amb aquest avenç arrossega a aquestes noves desferres. ¿Es possible, doncs, omplir aquest abisme? Jo crec que no.

Aixequem les condicions del treball i donem al treballador el que en justícia li pertany, i al poble la seguretat, la comoditat, el descans, i llavors, creieu-ho, s'instruirà i crearà una civilització més sana, més humana i més alta que la nostra.

Dirigents de la revolució: teniu en compte aquest antagonisme ja que inconscientment fareu nous martiritzadors de la classe treballadora, i també teniu en compte que això són nous ingredients a l'esbombament que un dia us estave-llarà el cap.

A. VILELLA

ara d'infants condemnats a la deformació ètica i intel·lectual?

Acceptant aquesta solució no hi hauria solució de continuïtat entre el curs que fineix amb mestres clergues i el que començaria amb mestres laics. Solució d'harmonia frapant i justa. Harmònica, car suauement els nens passarien d'un mal a un bon règim escolar. Justa, perquè els servents de Crist no necessiten de béns terrenals per a servir-lo. Els béns terrenals més aviat els inciten a mal servir-lo, moltes vegades a menysprear-lo.

I bona o mitjana, però sempre justa, no n'hi ha una altra.

El "terrible Pérez"

Lerroux ha tornat a parlar. És impenitent.

Anticipa la "sanjurjada".

Anticipa la "faistada".

Després de la "sanjurjada" culpa el Govern, per extremitat.

Després de la "faistada" culpa el Govern, per dretista.

Mentre el seu còmplice Sanjurjo era dut a presidi, Lerroux s'esgargamella demanant el poder.

Mentre els seus còmplices faistes fugen o esperen consells de guerra, Lerroux s'esgargamella demanant el poder.

Demanant una fruita verda.

Car Lerroux s'ha topat amb Azaña.

Azaña, liquidat Sanjurjo, contestà a Lerroux la primera vegada: el poder s'ha de demanar al Parlament. S'obrí el Parlament i Lerroux callà com un mort.

Azaña, no liquidada encara la "faistada", contesta a Lerroux: el poder s'ha de demanar al Parlament. I Lerroux, quan s'obrí el Parlament, callarà com un mort.

Que una cosa és fer-se el pinxet davant un escamot de periodistes sorneguers i una altra donar el do de pit on altres puguin i vulguin pujar el to.

Però, tanmateix, Lerroux és l'esperança de tots els enemics de la República. Els monàrquics del 10 d'agost l'anomenen tendrament Lerroux-Amnistia. Els "revolucionaris" 100 per 100 de gener se l'imaginen en figura de compte corrent. Ben nodrit i generós, com el tradicional dels "reptiles" que el mateix Lerroux conegué en els daurats i generosos dies borbònics. "Terrible Pérez!"...

Bon vent!

El coronel Ibàñez ja no és cap de Policia. Va acabar malament, com va començar.

En començar va donar les gràcies a S. M.

En acabar va ferir greument i diuen que casualment un comandant.

I entre el vot i el tret hi trobem la incompetència i els inicis de tènibles complicitats.

De Barcelona ha desaparegut el coronel Ibàñez, foragitat pel clam popular.

Bo scrà que no ens passi ara, com en els temps clàssics: "Ibàñez ha mort. Visca Ibàñez!"

JOAN COMORERA

La lluita de classes

Al meu entendre, la idea de lluita de classes, el principi de la lluita de classes, està formada per tres elements, per tres idees. Primerament, i a la rel mateixa, hi ha una constatació de fet, i és que el sistema capitalista, el sistema de la propietat privada dels mitjans de producció, divideix els homes en dues categories, divideix els interessos en dos extensos grups, necessàriament i violentament oposats. Tenim, d'una part, els que retenen els mitjans de producció i que poden d'aquesta manera fer la llei als altres; però de l'altra costat hi ha els que, no tenint res, posseïnt només llur força de treball i no podent utilitzar-la si no és amb els mitjans de producció retinguts precisament per la classe capitalista, estan a la mercè d'aquesta classe capitalista.

Entre les dues classes, entre els dos grups d'interessos, hi ha una lluita constant de l'assallarijat que vol elevar el seu salari, i del capitalista que vol reduir-lo; de l'assallarijat que vol afirmar la seva llibertat i del capitalista que vol tenir-lo sota la seva dependència.

Heus ací, doncs, el primer element de la lluita de classes. La condició de fet que el crea, que el determina, és el sistema de la propietat capitalista, de la propietat privada. I observeu-ho bé: com que aquí es tracta dels mitjans de treball i, per consegüent, dels mitjans de viure, es tracta del que hi ha per als homes d'essencial, de fonamental; es tracta de la vida privada, de la vida de cada dia. I, per consegüent, un conflicte que té per origen la divisió de la societat en possessors i despossosits no és pas un conflicte superficial, puix que va fins a les rels mateixes de la vida.

Però no n'hi ha prou, perquè hi hagi lluita de classes, amb haver-hi aquest antagonisme entre els interessos. Si els proletaris, si els treballadors no arribaven a concebre la possibilitat d'una societat diferent, si tot i constatant la dependència a què estan sotmesos, la precarietat de la qual sofreixen, no entreveïssin la possibilitat d'una societat nova i més justa; si creguessin, si poguessin creure en l'eterna necessitat del sistema capitalista, de mica en mica aquesta necessitat s'imposaria a llur esperit i renunciarien a rectificar un sistema d'injustícies. Aquesta tasca de redreçament els semblaria impossible.

Doncs, perquè hi hagi vertaderament lluita de classes, per tal que tot el proletariat organitzat entri en batalla contra el capitalisme, no és suficient que hi hagi antagonisme d'interessos entre els capitalistes i els assallariats; cal que aquests esperin, en virtut de les lleis mateixes de l'evolució històrica, l'adveniment d'un ordre nou en el qual la propietat, cessant d'ésser monopolitzadora, cessant d'ésser particular i privada, esdevindrà social, a fi que tots els productors associats participin a la vegada a la direcció del treball i al fruit del treball.

Cal, doncs, que els interessos en pugna prenguin consciència d'ells mateixos, com si fossin ja dues societats oposades, en lluita; l'una, la societat d'avui, inscrita en el títol de la propietat burgesa; l'altra, la societat de demà, inscrita en el cervell dels proletaris.

Es aquesta lluita de les dues societats en la societat d'avui la que constitueix un element necessari a la lluita de classes.

I, per últim, cal una tercera condició perquè hi hagi lluita de classes. Si el proletariat pogués esperar el seu alliberament, si pogués esperar la transformació de l'ordre capitalista en ordre col·lectivista o comunista d'una autoritat neutra, arbitral, superior als interessos en conflicte, no prendria a càrrec seu la defensa de la causa.

Es això el que pretenen els socialistes cristians, alguns dels quals reconeixen la dualitat, l'antagonisme dels interessos, però diuen al poble: "No us alceu, no us organitzeu; hi ha una potència benèfica i celestial, la potència de l'Església, que farà baixar entre vosaltres, sense que hagueu d'alçar-vos en revolta, la justícia fraternal."

I bé. Si els treballadors creguessin això, s'abandonarien a la direcció d'aquesta potència de les altures i no hi hauria lluita de classes. No n'hi hauria tampoc si els treballadors poguessin esperar llur alliberament de la mateixa classe capitalista, de la mateixa classe privilegiada, cedint aquesta a una inspiració de justícia.

Ja sabem que mentre ha durat el període del que Marx i Engels han anomenat "el socialisme utòpic", els socialistes creien que l'alliberament del proletariat es faria de dalt estant.

Robert Owen, el gran comunista anglès, feia una crida, per tal de realitzar la justícia social, a les potències de la Santa Aliança.

(Segueix a la pàg. 3)

La Conferència sobre l'atur forçós

(Continuació de la pàg. 1)

fatal que es donarà i s'agreuja sempre mentre existeixi la producció capitalista en la qual una classe de la Societat s'apropia els productes de la força del treball humà. L'atur forçós és la palanca que farà caure la societat capitalista.

Vegi's, doncs, com la Conferència obrera de l'atur forçós, en tractar de trobar un palliatiu a les misèries que origina aquest problema, labora per la pau social i es proposa assenyalar a la burgesia la manera d'ajornar la pròpia caiguda. A canvi, naturalment, d'un bocí de pa per als que sofreixen.

I això sí que la burgesia, que se sent senyora i majora de la Societat, no ho vol entendre, ni el conseller senyor Casals tampoc.

F.

A. PUJOL

Ferreteria i bateria de cuina

Especialitat en el ram d'obres i ebenisteria · Articles per a serralleria, construcció, electricitat, automòbils i metalls.

Paris, 152 (entre Muntaner i Casanova)
Telèfon 71243 - BARCELONA

La lluita de classes

(Continuació de la pàg. 2)

ça reunida en el Congrés de Viena. Fourier, el nostre gran Fourier, esperava cada dia l'hora que ell havia marcat, la vinguda del donant generós que li lliuraria el capital necessari a la fundació de la primera comunitat; i esperava que el sol exemple d'aquesta comunitat radiant es propagaria d'un lloc a l'altre, i en estendre, per dir-ho així, els cercles d'organització i d'harmonia, seria suficient per a emancipar i alegrar els homes.

I, més tard, des d'un altre punt de vista, Lluís Blanc s'imaginava que era la burgesia—a condició de retornar a certes inspiracions del 1793—la que podria alliberar els proletaris. A l'acabament de la seva "Història de deu anys", convidava la classe burgesa a constituir-se en tutora del proletariat.

Mentre el proletariat ha pogut esperar d'aquesta manera en els tutors, tutors celestials o tutors burgesos; mentre ha pogut esperar el seu alliberament d'altres potències que la seva, d'altres forces que la seva, no hi ha hagut lluita de classes.

La lluita de classes ha començat el dia que, amb l'experiència de les jornades de juny, el proletariat ha après que era només en la seva pròpia força, en la seva organització, que portava l'esperança de salvació.

És així com el principi de la lluita de classes, que pressuposa en primer lloc la divisió de la societat en dues grans categories contràries: els posseïdors i els desposseïts; que pressuposa després que els proletaris han tingut consciència de la societat de demà i de l'experiència collectivista, és així com la lluita de classes s'ha completat amb la convicció adquirida pel proletariat que devia emancipar-se ell mateix i només ell podia emancipar-se.

JEAN JAURÈS

(D'una controvèrsia amb Guesde, tinguda a Lila en 1900.)

La revolució del Socialisme

La paraula *revolució* és la pedra de toc de tots els ideals d'avanzada pròpiament dits. Tots volem fer la revolució; ella és la divisa d'aquells idearis. Però, ¿quina revolució?... Heus ací el dualisme; heus ací d'on sorgeixen les diferents interpretacions que originen els diferents matisos revolucionaris contra l'estat actual de la nostra societat. La revolució es pot fer de diverses maneres, les quals defineixen les tàctiques que separen els partits obrers.

¿Quin és l'obrer que no està inquiet davant la seva situació de classe i individual? ¿Quin és el mortal conscient dels defectes del viure actual que no obvia la necessitat de la revolució? ¿Per què, doncs, no s'organitza en front únic la classe que n'és perjudicada?

Heus ací la conseqüent disgregació del proletariat per les diferents interpretacions revolucionàries.

Llegim al diccionari com la significació del mot "revolució" és la de revolta, moviment sediciós, aldarull, etc., i unes quantes accepcions més del mot. No obstant, el socialisme l'ha estès cap a un sentit més ampli, i ara "revolució" no vol dir talment el fet en si d'una revolució, sinó que àdhuc vol dir els efectes positius de la mateixa. El socialisme entén en la paraula "revolució" un sentit més ampli i etimològic; per a ell esdevé *renovació, transformació*. És així com esdevinim revolucionaris sense necessitat d'ésser revoltosos.

Totes les vulgàries dites revolucions o revoltes han estat talment l'esclat de la veritable que venia incrementant-se en l'esperit d'un poble i han estat també anteriors a la veritable que ha passat a la posteritat d'aquelles per a executar-la. Com oïrem dir en una conferència al nostre company Mira, aquest fet revolucionari, que molts el consideren principi i fi de la tasca revolucionària, és talment un episodi de la revolució que seguirà el seu camí. El paper d'aquesta entesa revolució és la de disjuntiva de dos gèneres de revolucions: la preparatòria (que és la més àrdua) i l'executiva (que és la més valuosa).

Això des del punt de vista "revolucionari" parlant. Fet aquest incís, he de constatar que aquell episodi és tant més greu com lamentable, i que no està en el seu grau de perfecció ni de maduresa la revolució que necessita aquell esclat de víctimes, de destrucció, de depauperació, seguit tot d'una misèria tipus postguerra. La civilització també ha orientat amb la seva inalienable marxa les classes revolucionàries, i veiem com en raó directa al progrés de la humanitat decreixen les revolucions i minven les seves formes cruentes. El mateix ocorre amb les guerres: des d'Aníbal a Guillem II, passant per Napoleó Bonapart, trobem un veritable descens en el diagrama de les guerres. És molt significatiu aquest fet i no voldrem, per poc que puguem, degenerar a una civilització inferior per mitjà de les seves característiques vexadores.

Tenim un grau superior de civilització i li hem de fer honor.

Jo crec que, com en la natura, les necessitats de la humanitat ordenen els seus mitjans d'assoliment. Qui sap si en la Revolució francesa hauria fracassat la nostra tesi revolucionària. Qui sap si en la revolució social d'avui dia fracassaria l'aixecament heroic dels francesos de l'any 1790. I si ho crec així no és pas per comoditat, sinó perquè la meua vida en aquesta època m'illumina mitjans menys violents i més revolucionaris.

Com digué a l'auditori, manresà el company Comorera, no s'atrofia la religiositat d'un poble cremant convents i acriminant els ministres d'un culte (així s'exacerba), sinó dilucidant la veritat i rendint culte a l'evidència. La religiositat d'un home se l'ha de desterrar ell mateix, i nosaltres procurarem que ho faci presentant al seu esperit fanàtic i temorenc la lògica raciocinada.

El període preparatiu assenyalat anteriorment és, com he dit, el més difícil. Primer cal fer els homes i després fer-los socialistes conscients; altrament, un simple fet qualsevol, llunyà sempre de la matriu més complexa de la revolució, sorprèn una massa entera i se l'emporta als averanys de l'estridentia i de la destrucció venjativa, que quan menys són els més categòrics i (dissortadament) els més convincents en molts germans treballadors. Maurin donarà una "Star" i serà idolatrat com a veritable revolucionari; Campalans donarà un tractat d'Economia cooperatista i serà titllat d'aburgesat. Lamentem aquest cas i comencem per aquí la nostra revolució.

...

Hi ha diverses formes d'assolir i usar de la llibertat. Els comunistes, per exemple, la volen per a oprimir sota la "dictadura del proletariat" el poble enter. Nosaltres també la volem, i la volem per a fer-ne un bon ús i aplicar-la. El socialisme vol alliberar un poble de l'opressió d'una economia càcie, explotadora, inhumana; vol revertir al poble la seva riquesa, en mans actualment d'uns quants mercaders, que en fan arma d'opressió.

Al socialisme no li importa que l'opressió vingui de capitalistes o d'una dictadura del proletariat; detestem l'opressió dels uns i dels altres. Volem llibertat i això és tot.

Heus ací la nostra sublim característica: llibertat, i heus ací la característica—que n'és conseqüent—de la nostra revolució alliberadora del poble, i no tan sols d'un govern monàrquic o tsarista, sinó de l'economia actual.

Però, ¿com i quan fer-la? Costà relativament poc enderrocar una monarquia borbònica quan tot el poble es palesà republicà; però costarà més enderrocar una organització econòmica secular i universal quan tot el món és economista. I no es vegi en aquestes ratlles defalliment de cap mena; tot el contrari. Quanta més tasca, més valor i entusiasme.

No seran pas èmuls del nostre sistema revolucionari els revolucionaris de la violència, car no s'alliberaran del sistema econòmic capitalista mentre no en tinguin un altre més racional per a substituir-lo i justificar aquella violència.

Observem com malgrat tot l'entusiasme del republicanisme obrer no s'assolí el 14 d'abril la pretesa justícia social, i així mateix han de defraudar-se els revolucionaris per la violència.

...

És l'economia la que ha format les classes i no les classes l'economia. La nostra classe obrera, sota la bandera de la igualtat, ha d'envair el fort capitalista, els murs del qual no són homes, sinó el règim econòmic. Aquest és el nostre blanc. Exercitem la punteria.

I és per això que per a nosaltres són poca cosa els capitalistes per a preocupar-nos; ens preocupa i ens interessa transformar el poder capitalista en la nostra revolució econòmica. El socialisme no vol la lluita d'homes contra homes; vol l'absorció de les possibilitats capitalistes per les organitzacions obres.

Aquest programa ha de triomfar en el coronament de la voluntat popular, i és aquest el veritable liberalisme.

L'arrelament de la democràcia en aquest segle ha fet coix el capitalisme. Ara se sosté només amb la cama dreta del règim econòmic. Aquesta coixesa és la que li produeix els trontollaments de les continuades i progressives crisis que ha vingut sofrint. Lliurem-nos, doncs, de la trepitjada de l'economia actual i caurà feixugament el monstre en el buit.

Demés, cal entendre, primer que tot, que la nostra revolució es troba en el segle XX, que aquest segle té les seves característiques i que per a enderrocar-la cal també una revolució de característiques apropiades. "Cada terra fa sa guerra" i cada temps també.

El nostre enemic és l'economia capitalista, i la nostra batalla l'hem de lliurar, si volem guanyar, per mitjà d'una pròpia economia, l'autorquia obrera: Cooperatisme, lliure canvi, etc. I amb l'economia passa com amb aquella meua digressió del sentiment religiós: no es transforma a trets, no amb bombes, sinó amb l'estudi d'aquesta completa xarxa dins on s'hi ha parapetat inexpugnable el capitalisme, dins on no hi penetraran les bales si no es trasbalsa intel·ligentment, si no se'l debilita substraent-li el sosteniment més positiu que li representa la nostra supeditació.

El nostre punt de mira revolucionari és, doncs, l'economia, que és la pedra angular de l'aguant capitalista. Els socialistes farem aquesta revolució; la farem en la substància i no en les aparències. El socialisme no vol fer heroics revolucionaris, sinó que vol fer revolucionària a una humanitat heroica.

R. SALA VALL

És que la República ha tingut massa miraments, els seus homes s'han conformat amb uns quants discursos bizantins i alguns articles en els periòdics per desfegar-se; vingué de seguida un enfit de *juridicitat*, s'han volgut resoldre les coses dintre les clàssiques lleis burgeses, aquestes lleis de l'embut que de mica en mica li van cavant el fossar. Els partits que s'han dit d'esquerra no se'ls ha vist fins avui actuació esquerrana de cap mena, no han fet ni més ni menys que els monàrquics d'altres temps, i d'esquerra només els resta ja el nom. Evidentment, s'ha fet una República per als monàrquics i troglodites i per als explotadors, de la mateixa manera que ara es va fer un Estatut de Catalunya per als castellans.

S'ha arribat a l'extrem en el respecte i en el bon tractament per a tot allò que té la culpa de la ruina de la nostra actual societat; s'han respectat els deutes contrets per les disbauxes de la Monarquia perquè n'essin vivint, a costes del treball dels pares, els sortosos mortals posseïdors de títols del Deute públic; s'ha tingut massa cura perquè la burgesia no veïés minvades les seves rendes; perquè el capital no sofrís cap perjudici s'ha atropellat el que ha calgut; no s'ha nacionalitzat servei públic de cap mena; han seguit fent la seva via trastos i monopolis, i s'ha llançat al carrer, a la fam i a la misèria els treballadors el sosteniment dels quals podia portar immediatament o remota alguna disminució en els dividends. Com a contrapartida a la fam que els treballadors veuen cada dia al voltant o damunt seu tenim el tracte prodigat als militars monàrquics, els quals, perduda ja la por a aquesta República inofensiva, conspiren o es manifesten descaradament en contra d'ella, com si l'Estat no estigués obligat a vetllar per tota, a prodigar a tots el mateix tracte i a emparar a tots igualment, ja que—usant el seu llenguatge—més glòria li ha portat un obrer de qualsevol indústria o un vell mariner de la Transatlàntica que no pas cap militar cessant.

Cada dia es van atrevint més contra la República gent de tota mena, i contemplem com la República va a la deriva, i veiem com els cavernícoles s'uneixen per fer-se amos del poder i des d'allà tornar a implantar el que els faci falta; amb ràbia i horror al mateix temps, veiem com els agraris i radicals, aquest partit tan castissament espanyol estil temps de la Monarquia, i per això tan antipàtic, al qual s'ha acollit tota la morralla d'emboscats i arribistes, preparen cada dia un nou atac al Govern Azàia, aquest home que fins avui ha pogut mantenir el règim que gaudim i que el dia que sigui desbancat no veiem pas ben clara la ruta que empenirà aquesta República tan mansoia amb tothom.

Tinguem-ho molt en compte: les dretes treballen l'inconcebible per imposar-se per tots els mitjans. La gent democràtica, la gent liberal, els partits que senten dintre d'ells, principalment, l'ideal socialista, s'han d'unir i, sigui com sigui, han d'estar disposats a emprar tots els mitjans perquè no se'ls faci recular un sol pas en el petit avenç que fins avui s'ha fet; s'ha d'estar disposat a tot per a no deixar-se arrabassar la part més insignificant d'aquesta petita conquesta que tant ha costat, i en front del perill que amenaça s'ha d'estar disposat a portar una veritable injecció de vitalitat a la democràcia pels mitjans que calguin, sense deturar-nos per escrúpols ridículs de procediment, si no volem tenir un fatal resultat.

MARCEL·LÍ AUDIVERT

Gràfiques Simó

Impresos artístics i de luxe, comercials i fantasia

Revistes, catàlegs, llibres i treballs de totes classes

Especialitat en imprimir el **l'últim RAPIDEJA I ECONOMIA**

Carrer d'Urgell, núm. 95 bis
Telèfon 32679 - BARCELONA

PRATS & VACA

La casa del dia - La casa de moda - La casa que ha anul·lat les altres cases PASSEIG DE GRACIA, 20

TELÈFON 21472

Gavanys folrats de seda, a 25 ptes. - Gavanys Austràlia superior, a 50 ptes. RAMBLA ESTUDIS, 4
Plomes impermeables, a 12 ptes. - Batí de llana, a 10 ptes. - Bata de llana, a 10 ptes. TELÈFON 12869

NOTA. — Als lectors de «JUSTÍCIA SOCIAL», mitjançant la presentació d'aquest número se'ls farà un 10% de descompte.

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 18871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Per a guarir la TOS preneu
L'AIXAROP
POLIBALSAMIC "GIOL"
aprovat i recomanat pels principals Doctors. Es ven a Ptes. 4,05 el flascó en totes les apotecaries

UN BON AIXAROP
PER A LA "TOS"

Aixarop
polibalsàmic
"GIOL"

aprovat i recomanat pels principals Doctors

És de sabor agradable, expectorant, de resultats sorprenents en totes les malalties del pit i gola; i tan eficaç, que després d'haver pres algunes cullerades, desapareix per complet la TOS. Pròximament editarem un full amb les innombrables cartes i certificats mèdics que obren en poder nostre i són una garantia de l'eficàcia d'aquest producte.

Demani'ns un prospecte o compri un flascó que només costa 4,05 pessetes.

No fem cap oferta especial, puix la serietat és la nostra norma i el producte està acreditat pel seu valor positiu.

VENDA:
Farmàcia COLL OLIVÉ
París, 111, 1 principals d'arreu

Perruqueria a domicili

Tallar i ondular . . . 1'50 Ptes.
Tallar 0'75 »

Esclure a P. Iglésies, 32, 2.º, 1.º
Telèfon 23169 - Barcelona

Unió Socialista de Catalunya

Mitjings i Conferències

AVUI

Conferència a càrrec de Conrad Guardiola a la Secció del Districte VIII, a les deu de la nit.

Secció del Districte IV

El proper dilluns dia 30, a les deu de la vetlla, tindrà lloc al nostre estatge (Portaferrixa, 30, pral.) la segona de les conferències-controversies, la qual anirà a càrrec del company J. Ferrés, qui parlarà sobre el tema: "Socialisme utòpic i socialisme científic".

Queden invitats tots els afiliats i simpatitzants.

La Secció del Districte IV ha obert un consultori jurídic gratuït a càrrec dels companys advocats Josep Santaló i Daniel Jufresa. Estarà obert dos dies a la setmana i tramitarà especialment consultes sobre lleis del treball.

La setmana entrant donarem detalls definitius.

Aquesta Secció, en assemblea general ordinària celebrada el passat dia 19 del corrent va procedir a la renovació del seu Comitè executiu i de delegats a la Junta central de la Federació Comarcal. Per unanimitat foren nomenats els següents companys:

Pel Comitè executiu:
Secretari general, Albert Farrés; tresorer, Maurici Naltet; secretari administratiu, Antoni Torradeflor; secretari d'actes, Salvador Masgrau; secretari de Cultura, Ferran Matia; secretari d'acció política, Isidre P. Palmada; secretari d'acció social, J. M. Ferrés.

Per la Federació comarcal:
Isidre P. Palmada, J. Muntaner Balaguer, J. Tremoleda i J. Alvarez.

Penya USC d'Escacs

El proper diumenge dia 29, a les quatre de la tarda, tindran lloc les primeres partides del Concurs d'Escacs organitzat per la Penya, sota el següent ordre:

J. Ferrés contra J. Capdevila.
J. Rull contra P. Virgili.
J. Blanquer contra E. Monpel.

La no assistència significarà cedir el punt al contrincant.—El Comitè organitzador.

COMARCALS

Ha quedat constituïda la Federació Comarcal de la Maresma, essent integrada per les Seccions de Badalona, Mongat, Alella, Mataró, Arenys de Munt, Sant Iscle de Vallalta, Canet de Mar, Sant Pol de Mar, Calella, Pineda i Tordera.

La Junta executiva la componen els següents companys:

Secretari general, Joan Compte, de Mataró; secretari de Relacions, Ramon Subirachs, de Mataró; secretari d'actes, Josep Budí, de Calella; comptador, Ferran Roca, de Mongat; caixer, Joan Ros, de Badalona.

El diumenge dia 29, a les onze del matí, en el local de la Secció de Badalona, tindrà lloc la segona reunió de la Junta central per al nomenament de les Comissions conforme el que determinen els Estatuts.

Ateneu de Cultura Popular d'Hospitalet

El dimecres dia 28 del proppassat mes de desembre tingué lloc a l'Ateneu de Cultura Popular una conferència a càrrec del company Joan Comorera, el qual desenvolupà l'atractiu tema "Orientacions sindicals".

El saló d'actes es veié atapeït de ciutadans afortunats d'oïr la veu del nostre amic. Cinc quarts, que passaren com cinc minuts, escoltant aquell verb d'humanitat exposant amb claredat i senzillesa els errors comesos per les organitzacions sindicals i comunistes, particularment les d'aquí a Catalunya; digué que aquestes, tan fàcils a les vio-

lències, han negligit altres parts essencials, com són la col·lectivitat amb els seus punts la cultura i l'economia, indispensables per a guanyar tot intent de reivindicació.

Presentà el cas que si una revolta separés Catalunya de les altres nacionalitats, per voler viure amb ideals fora de temps, seria una ruïna total, ja que ella precisament necessita, per a desenvolupar-se, la importació estrangera de les matèries primes i adobs químics per a la indústria i l'agricultura, com també necessita l'exportació d'una part molt important dels seus productes agrícoles.

S'estengué assenyalant la poca idealitat de la massa treballadora, acusant-la de destructiva a causa dels egoismes, enveges i ignorància. Acabà amb fermesa, dient que la revolució se l'ha de fer cadascú per si mateix, instruint el cervell i dominant el cor.

Fou efusivament aplaudit i felicitat.

La U. S. C. a Hospitalet

Gràcies a l'entusiasme i a les actives gestions d'un grup dels nostres militants, ha quedat constituïda una nova Secció de la Unió Socialista de Catalunya a l'important nucli obrer d'Hospitalet.

L'estatge social de la nova Secció ha quedat instal·lat al carrer de Pujós, 87 (Torrassa), on els simpatitzants podran adreçar-se a qualsevol hora del dia.

Oportunament s'annunciarà la data de l'acte inaugural de la Secció.

Subscripció electoral de la U. S. C.

2.ª llista de contribucions a la subscripció electoral de la U. S. C. amb motiu de les eleccions del 20 de novembre 1932.

Suma anterior: 1.914,20 pessetes.

J. Giralt, id., 2 pessetes.—Joan Verdú, id., 5.—Félix Ventalló, id., 2.—Joan Font, id., 2.—Francesc Pijoan, id., 2.—Esperança Pijoan, id., 0,50.—Maria Pijoan, id., 0,50.—Antoni Aymar, id., 2.—Esteve Prat, id., 1.—Esteve Roma, id., 1.—Maria Clivillers, id., 1.—Josefa Prat, id., 1.—Maria Roma, id., 1.—Andreu Estrada, id., 0,50.—F. Baixas Sigalés, Sant Joan Despi, 0,50 pessetes.—J. Baixas Sigalés, id., 0,50.—Francesc Paradell, Barcelona, 1.—Isidre Vidal, id., 5.—Antoni Bassas Sánchez, Sant Joan Despi, 0,50.—Josep Mesures Carbonell, id., 2.—J. M. Sigalés Ponsà, id., 10.—Antoni Carneado, Barcelona, 1.—Manuel López, id., 1.—Jeroni Cuatrecasas, id., 1.—Josep Nebot, id., 1.—Fredric Cardona, id., 1.—Lluís Peyrou, id., 0,25.—Pere Gabarró, id., 0,25.—X. X., id., 0,25.—J. Claveria, id., 0,50.—B. Ciscar, id., 0,25.—Jaume Aparicio, id., 0,50.—Martí Llobet, id., 0,25.—Joan Rodríguez, id., 1.—Adela Ferrando, id., 0,50.—Francesc Rodríguez, id., 0,50.—J. Lluch, Badalona, 0,10.—Joan Pujades, Barcelona, 2.—Gonzal Rius, id., 1.—Marcel·lí Audvert, id., 1.—Joan Noguer, id., 2.—Ramon Batlle, id., 2.—Antoni Folch, id., 2.—Joan Carulla, id., 10.—Laureà Morano Todo, id., 2.—Agustí Gil, id., 2.—Bartomeu Mesquida, id., 1.—Manuel Martín, id., 2.—Carles Bustamante, id., 0,50.—Eduard Bustamante, id., 0,50.—Miquel Bonells, id., 0,50.—Joan Fronjós, id., 35.—Salvador Boer, id., 5.—Rossend Argeric, id., 15.—Joan Margarit, id., 5.—Emili Margarit, id., 5.—Josep Gabriel, id., 5.—Maties Benages, id., 10.—Pompeu Turull, id., 5.—Vicenç Carot, id., 5.—Francesc Estany, id., 10.—Josep Lluch, id., 5.—Andreu Mas, id., 5.—Joaquim Manresa, id., 5.—Josep Martínez, id., 5.—Alfons Clusa, id., 5.—Martí Barrera, id., 10.—Antoni Ciurana, id., 10.—M. V., id., 5.—Rosell Montaner, id., 25.—Emili Echevarria, id., 15.—Eduard Baronet, id., 10.—J. Novellas, id., 2.—Ferran Parés Vinyes, id., 1,50.—Pascual Borge, id., 1.—Florenci de la Fuente, id., 1.—Josep Bellot, id., 1.—Manuel Gómez, id., 2.—Josep Roca, id., 1.—Agnès Rodríguez, id., 1.—M. Alemany, id., 1.—Joan Funoy, id., 2.—J. Duran, id., 1.—A. Vilella, id., 1.—Josep Grau Augé, id., 4.—Marina Grau Augé, id., 3.—Miquel Martí, id., 3.—Josep Sans, id., 2.—R. Jové, id., 1.—Josep Ferré, id., 1.—Josep Botella, id., 1.—R. Minguell, id., 1.—Paascual, id., 1.—Alomar, id., 1.—J. S. G., id., 50.—Joan Colomé, id., 10.—Pere Ollé, id., 2.—Miquel Olivart, id., 1.—Sixt Recasens, id., 3.—Antoni Segura, id., 1.—Salvador Alavedra, id., 1.—Pere Sauto Cebrián, id., 1.—Josep Marcó, id., 1.—Joan Mesures, id., 1.—Francesc Alvarez, id., 1.—Carmel Ruiz, id., 1.—Ramon Cluet, Granollers, 10.—Ferran Giné, id., 5.—Manuel J. Cluet, Madrid, 5.—Cristòfol Albet, Granollers, 2.—Anna Albet, id., 2.—Manuela Giné, La Bleda, 2.—Emili Rosell,

Granollers, 5.—Carme Rosinyol, id., 1.—Miquel Ventura, id., 2.—Joaquim Berenguer, Barcelona, 2.—Eloi Alvarez, id., 1.—Baldomer W. Riera, id., 2.—Josep Capdevila, id., 1.—Ramon Galan, id., 1.—Josep Borda, id., 1.—Agustí Roig, id., 2.—Joan Roca, id., 1.—Salvador Roca Prats, id., 1.—Josep Veciana Vallès, id., 1.—Vicenç Bonet Renan, id., 1.—Vicenç Benet Carranza, id., 1.—O. Tubau, id., 2.—Jaume Valls, id., 1.—Joan Rocabert, id., 1.—F. Tubau, id., 2.—Josep Fontanilles, id., 5.—M. Soca, id., 3.—Josefa Carulla, id., 2.—Elisa Amorós, id., 2.—J. Roure i Torrent, id., 15.—Jaume Serra, id., 2.—Daniel Jufresa Roca, id., 0,10.—Albert Jordà Cucurulla, id., 5.—Francesc Jordà Cucurulla, id., 0,10.—Francesc Garcia Estragués, id., 0,10.—Llorenç Casas, id., 0,10.—Just Font Bartés, Figueres, 2.—Jaume Esteve, id., 2.—Mercè Briandó, id., 0,50.—Joan Esteve, id., 1.—Cecília Giró, id., 0,50.—Francesc Corominas, id., 10.—Marcel·lí Ximénès, Barcelona, 1.—Constantí Torcal, id., 1.—J. Bech, id., 0,50.—Josep Filella, id., 1.—Josep Molina, id.,

1.—Emili Riba, id., 0,50.—Alfred Estadella, id., 1.—Joan Quilis, id., 0,50.—Llorenç Martín, id., 1.—Josep Carreiras, id., 1.—Manuel Vila, id., 1.—Francesc Capdevila, id., 0,50.—Joan Sala, id., 0,50.—F. Deiros, id., 0,50.—S. Castillo, id., 0,50.—E. Sardà, id., 1.—J. Gabriel, id., 1.—J. Ferrer Juan, id., 2,50.—M. Sunyer i Creus, Colonia Taxonera, 2.—Francesc Dionís, Barcelona, id., 1.—Ramon Romeu, id., 0,50.—Joan Romeu, id., 0,50.—Josep Romeu, id., 0,50.—Manuel Pallés, id., 2.—Adela Balenyà, id., 1.—Pere Costa, id., 1.—Joaquima Taxonera, id., 1.—Miquel Bruqueres, id., 0,25.—Josep Sánchez, id., 1.—Ramon Vila, id., 0,25.—Mari Vidal, id., 0,25.—Pere Carbonell, id., 0,25.—Francesc Gasull, id., 0,25.—Francesc Florensa, id., 0,25.—Josep Castells, id., 0,25.—Francesc C. Bodin, id., 0,50 pessetes.—Total: 2.440,20 pessetes.

Es prega a tots els companys i seccions que no hagin remès llurs llistes de subscripció, que ho facin amb tota urgència a fi de poder tancar definitivament la llista general i conèixer el total recaptat.

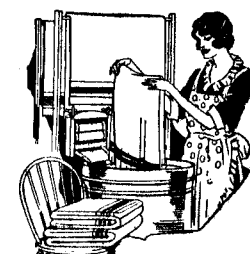
PER A
RENTAR
NETEJAR
DESINFECTAR

FÀCILMENT, RÀPIDAMENT
ECONOMICAMENT

ANNITE
DÓNA
SATISFACCIO COMPLETA

PAQUETS DE 1 i 2'70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA

Ha
sortit
el
paper
de
fumar

"TONKING"
FUMAR I AFAITAR
Preu: 20 cèntims

NIALET - Telèf. 55826
Pere IV, 128-130 - BARCELONA

"TONKING"

Cada llibret
conté la millor
fulla d'afaitar

"TONKING"
20 cènts.

Pere IV, 128-130
Telèfon 55826
BARCELONA

Bar Cerveseria "La Polsaguera"

"CASA QUIMET"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.

Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

Ronda
Universitat, 5
Tel. 11726

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.